

El còmic

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

Des que té dents, el Jordi se les renta cada dia. Cada dia del món. I cada nit. Cada nit des que l’hi va sortir la primera. Els pares sempre li han dit que ho ha de fer per no tenir càries. Pel Jordi, raspallar-se les dents sempre ha estat molt important, tant com no menjar gaire sucre. Perquè el sucre també desperta el monstre de les càries. El Jordi creia que tenia el tema molt controlat però, un bon dia, totes aquestes certeses van fer una tombarella i... “Dos queixals corcats!”, va exclamar la Dra. Maians. Assegut a la butaca de ca la dentista, amb la boca oberta de bat a bat, el Jordi no podia entendre com podia ser que el monstre de les càries hagués fet niu en els seus petits queixals. La Dra. Maians li va explicar al Jordi que, de vegades, per més precaucions que es prenguin, els queixals es corquen: que si l’esmalt, que si la saliva, que si... Per més justificacions, el Jordi no podia deixar de sentir allò a dins la panxa. Una mena de pes, una mena de pedra, una nosa que no li marxava i no li va marxar en molts dies. Era la sensació de que no hi havia res a fer, que les coses sortirien malament per més que s’hi esforçés. “Tan se val que no em torni a raspallar les dents mai més... si tinc càries de totes formes!”, es deia. “Tan se val que corri a la pista de bàsquet, si estem perdent de vint... tampoc no remuntarem”. Aquell pessimisme es va quedar a viure amb el Jordi, pansint-lo com un gra de raïm assecat al sol.

Quan la mestra va demanar a tots els nens de cinquè que fessin alguna cosa per als Jocs Florals de Sant Jordi, el Jordi va rebufar. Per què hauria de fer res? Si sempre guanyen els mateixos. Per què s'hauria de presentar al concurs? Però la mestra resultava implacable, en aquestes coses: s'havia de fer alguna cosa pels Jocs Florals, no hi havia opció. Llavors, el Jordi va tornar a rebufar, encara més fort, tot i el somriure de la Valentina, la seva companya de taula.

La Valentina sempre duia una cua de cavall amb un mocador de colors que l'hi subjectava. En devia tenir molts, de mocadors, perquè els anava variant setmana a setmana, tots virolats com un escandalós dia de primavera. La Valentina i el Jordi no eren especialment amics, però la mestra els havia assegut junts, feia unes setmanes. Just després de l'episodi de les càries. Li va semblar que la Valentina li donaria una mica de llum al món del Jordi, que li arrufava el nas a la primera mosca que passava.

“Podem fer alguna cosa junts, Jordiet”, va dir-li la Valentina al seu company de taula. Li havia dit Jordiet? Començaven malament. “No, ja m'apanyo jo sol”. Però la Valentina va insistir. “A mi m'agrada això de fer poemes i contes. I tu dibuixes súper bé. Fem un bon tàndem”. Però el Jordi seguia tancat en banda. “Se't dóna bé fer contes? Que jo sàpiga, no has guanyat mai?”, li va deixar anar el nen. La Valentina va rumiar un segon, sense perdre el somriure, i li va respondre que no, que mai no havia guanyat, però que l'any passat havia fet un poema que va fer pixar de riure a tota la seva família. “No perquè fos dolent, eh? Perquè era un poema còmic, és clar!”, va justificar la nena. I llavors va esclatar en una riallada. El Jordi va negar amb el cap, com si la donés per perduda. Però si una cosa té la Valentina és que no es dóna per vençuda. Mai. Tenia una idea, tenia un pla i el 50% d'aquest pla era el Jordi. “Farem un còmic!”, va anunciar-li ella. “Un còmic amb vinyetes i una aventura trepidant. La protagonista es dirà Magdalena i serà una nena que...”. El Jordi feia veure que no l'escoltava, però no podia evitar sentir-la perquè la tenia a dos pams. Així que es va haver d'empassar tot l'argument del còmic que la Valentina es disposava a escriure i que ell havia de dibuixar sisplau per força.

“No penso fer-ho, Valentina. No penso malgastar esforços en una cosa que no servirà de res!”, li va etzibar el nen desganat. Llavors la Valentina se'l va mirar, molt seriosa, i li va preguntar si havia llegit mai un bon còmic. Ell va respondre que no. La nena va obrir la seva motxilla i en va treure un. L'hi va deixar. “Quan te l'hagis llegit, en tornem a parlar”, va deixar-li anar. “Ah, i ves pensant en els dibuixos, ens hem d'afanyar a entregar-ho”.

Aquell vespre, abans d'anar a dormir, el Jordi va obrir el còmic que li havia deixat la Valentina. Aquells dibuixos li havien despertat la curiositat, així que va decidir fer-hi una ullada. “Però segur que no m’agrada... total...”. Al cap de mitja hora, se l’havia llegit tot i es disposava tornar-hi just quan la mare va anar a apagar el llum, així que no va poder ser.

L’endemà, en arribar a l’escola, el Jordi li va demanar a la Valentina si li podia deixar aquell còmic un parell de dies més. Ella va somriure i va dir que sí, però amb una condició: “que em dibuixis la meva història per als Jocs Florals avui mateix”. Llavors el Jordi s’hi va pensar un segon i va remugar que sí, que d’acord, que faria els dibuixos, “però no et pensis pas que guanyarem, eh? Guanyaran els de sempre i nosaltres ens quedarem amb un pam de nas”. La Valentina, sense deixar de somriure, va arronsar les espatlles, com si no li importés el més mínim el que el Jordi li estava dient.

El Jordi es va passar dos dies fent vinyetes. La Valentina i ell treballaven junts i ben avinguts, més del que el Jordi es podia haver imaginat mai. La seva companya de taula manava força, però els dibuixos que ell feia li semblaven tan al·lucinants que ell es va anar animant. Es mirava els papers i pensava que sí, que els hi estava quedant un còmic la mar de xulo. I a poc a poc, el Jordi anava veient les coses més clares, i aquella nosa que tenia a la panxa s’anava esvaint. “T’imagines que guanyem?!”, li deia la Valentina emocionadíssima, esperant el veredict del jurat, “t’ho imagines?”. I el Jordi gairebé s’ho va imaginar. I va somriure i tot. S’havien esforçat molt i s’ho mereixien. Podien guanyar.

Però no.

El Jordi i la Valentina no van guanyar.

“Ho veus?”, fa rebufar el nen, enfonsat, altra vegada a la seva cadira. “Ja t’ho havia dit! Que no serviria de res, presentar-nos!”. Aquell pes a la panxa que havia sentit, per primer cop, el dia de ca la dentista, va tornar. I el Jordi es va alçar i se’n va anar cap al pati, no a jugar, a remugar.

Aquella mateixa tarda, la Valentina va trucar a la porta de casa del Jordi. Tenia una sorpresa per a ell. “Has de venir amb mi a la plaça, si no te la perdràs”, li va dir la nena, somrient com sempre, i amb un mocador verd i groc lligat a la cua. “Has de venir”, va repetir. Morrut i rebufant per sota el nas, el Jordi va tancar la porta de casa i va seguir la Valentina fins a la plaça de l’Ajuntament, on hi havia tot de paradetes de Sant Jordi muntades per a l’ocasió. En una d’elles, la de l’única llibreria del poble, hi havia una colla de nens que anaven i venien, tots amb un llibre en una mà i un paper a l’altra. Quan van arribar a la parada, el Jordi es va adonar què era aquell paper.

Es tractava del còmic que la Valentina i ell havien fet per als Jocs Florals de l’escola. La Valentina n’havia fet còpies i a les llibreteres s’havien ofert a posar-les entre els llibres que estaven a la venda. “No sabeu l’èxit que està tenint!”, els van dir les venedores, entusiasmades. “Sou uns artistes, nois! Felicitats!”. La Valentina es va mirar el Jordi i no va afegir res més. El Jordi va agafar una còpia del còmic i va pensar que sí que feia goig. Que sí que els havia quedat bé. Que potser sí, que eren un parell d’artistes... tot i no haver guanyat cap dels premis. “I ara, veus de què ha servit, presentar-nos?”, li va preguntar la Valentina.

El Jordi i la Valentina van fer molts més còmics junts, fins i tot van fer cançons -perquè a més a més de dibuixar, el Jordi era un gran acordionista!-. Mai no van guanyar cap premi, però creant les seves històries s’ho passaven tan bé que no els calia res més. El Jordi va tornar a rentar-se les dents cada dia, malgrat els queixals corcats, i va tornar a córrer darrere la pilota encara que el seu equip estigués perdent de vint punts. Perquè sí, les coses poden sortir malament, de vegades, però si no fas res perquè funcionin sempre et quedaràs amb la incògnita del que hauria pogut ser.

Fi

FAROS

*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital